

PER QUÈ ENS ENAMOREM?

Tenia el cor fos pels nervis i el cos li tremolava com a un gosset al qual acaben de tallar el cabell al març, per la mandra dels seus amos de pentinar-li els quatre pèls que li feien d'abric a l'hivern. No sentia les cames i ni ella mateixa sabia com podia ser que no s'hagués caigut per les escales del passadís en un encreuament d'indicacions del seu cervell per totes les coses que tenia al cap en aquell moment. Un cap que no parava de repetir-se la mateixa pregunta un cop i un altre: -Per què? Per què ens enamorem?

I és que ella mai no havia tingut la sensació d'estar enamorada, bé, millor dit, mai no s'havia plantejat ni tan sols el fet de sentir un clap d'estima per qualsevol altra persona. És per això, que aquesta nova percepció que ara s'havia apoderat de la resta dels seus sentiments, la feia sentir insegura i estranya, com si no fos ella mateixa. Mai no l'havia necessitat i ara es veia incapaç de desfer-se d'aquesta.

Durant el viatge en cotxe, la mare li feia preguntes i ella no podia ordenar paraules de manera adequada per formar frases amb sentit, així que mentre a la seva ment hi havia un bullici de sentiments, incertesa, felicitat i por, es va limitar a quedar-se en silenci fins que van arribar. Va arribar el moment en què la mare va dir les tres paraules que la Teresa desitjava que no digués, però que sabia que arribarien. Tres paraules que significarien estar cada cop a un pas menys de trobar-se amb qui l'havia canviat en tots els aspectes.

- Ja hem arribat! - De sobte la Teresa va fer un bot i va deixar de somiar desperta per, amb la mà temerosa, obrir la porta del cotxe i posar el primer peu a terra. Li va donar les gràcies a la mare com va poder i va esperar-se a l'entrada del restaurant, mirant enrere com el seu cotxe desapareixia entre les cantonades dels edificis tan alts de la ciutat de Barcelona.

Ella ja sabia que qui l'esperava ja estava a dins del restaurant, a la taula 24, girant a la dreta després de passar la primera sala amb taules, després al passadís de l'esquerra, al costat d'una finestra amb vista a la gran Avinguda Diagonal, sota un prestatge amb una planta d'aloè vera i un quadre d'un paisatge pintat a mà. Mai no havia entrat a aquell restaurant, però ja se sabia de memòria la localitat exacta perquè s'havia passat els darrers dies repetint-se-la per no oblidar-se. Va agafar aire per tranquil·litzar-se i passar la porta, però es va aturar, encara estava massa nerviosa. Va rebre una notificació al mòbil i en mirar-la es va inquietar encara més, va respondre amb un *Estic a punt d'arribar, hi ha hagut retencions a l'autopista*. Va guardar-se el mòbil i va esperar-se uns minuts fins que finalment

va decidir travessar la porta gegant de l'entrada. A l'altra banda es va trobar el que s'havia imaginat trenta vegades abans d'anar, però amb l'emoció del moment es va oblidar de l'ordre i va girar cap a l'esquerra a la segona sala amb taules i després va entrar a una altra sala a la dreta. No veia el prestatge ni la finestra enlloc i es va posar encara més nerviosa, el restaurant era molt gran i s'havia equivocat, però ara ja no se'n recordava de l'ordre adequat així que es va empassar els nervis i va preguntar-li a un cambrer on estava la taula 24, que d'això sí que se'n recordava.

Finalment va arribar. Es va trobar cara a cara amb la persona que havia estat quatre mesos la protagonista de tots els seus pensaments. La Sara duia un vestit negre preciós que feia rel·luir els trets obscurs de la seva cara i el seu cabell brillant amb el qual combinava. No era la primera vegada que la mirava als ulls, però sí la primera que ho feia sentint unes pessigolles a l'estómac i una pressió al pit que no deixen lloc a confusió, sinònimes de l'evident enamorament. Aquells darrers mesos havia creat amb ella un vincle que no havia tingut mai amb ningú, però no es van poder veure fins a aquell 18 de Juny, en què el govern va decidir passar de fase a la desescalada i obrir el confinament provincial. Vivien lluny i no havien pogut arribar a donar-se ni tan sols una abraçada o tocar-se encara que fos amb les puntes dels dits. Tot i les ganes i els impulsos per ambdues parts de fer tot el que havien estat desitjant des del Març, tot i que els seus llavis encara no s'havien conegut, les seves ànimes ja s'havien descobert una enfront l'altra des de feia temps. Sense deixar de mirar-la, pensava en tot el que l'havia fet arribar a aquell precís moment, oblidant-se sobtadament dels nervis i pensant únicament en la puresa de la seva mirada. Una puresa reflectida en els seus ulls llagrimosos que servien com a mirall dels sentiments de les dues. Per fi havia arribat el moment.